

обходенъ пжтъ отиде за Панагюрище и опустоши, унищожи градеца.

Болнитѣ старци, жени и деца, които не можеха да избѣгатъ и се скриятъ, бѣха всички поголовно звѣрски измъчени.

Ржката ми не се повдига, за да опиша омерзителнитѣ постъпки на злодейцитѣ... и това вършеха не само башибозуцитѣ, но и редовнитѣ, най-добри султанови войници. Наоколоврѣстъ обитаваха беззащитни, покорни въ вѣковното робство села; дълго ще се вижда смъртоносния димъ, който сякашъ отнасяше къмъ самото небе душитѣ на измъчванитѣ тукъ жертви.

А надъ възтѣмнатата земя се виеха на облаци черни врани, които се вдигаха, въртѣха се на голѣми кржгове и кацваха на земята. Нѣкои отъ тѣхъ държаха въ своитѣ клюнове изтрѣгнати съ ноктитѣ имъ изъ черепитѣ мъртви очи...

Много кръвъ бѣ пролѣта, много жертви принесени. Но не даромъ! Най-сетне, поробенитѣ се освободиха отъ тежкото иго...

Следъ Панагюрище се отправихъ въ Сърбия. Съ пристигането си въ Бѣлградъ, постъпихъ въ конния на името на Кралица Наталия полкъ въ Тимошката армия на Генерала Черняева. Участвувахъ въ много сражения. Въ едно отъ тѣхъ — на Зайчарската позиция — бѣхъ раненъ. Следъ сключването на примирието — въ началото на 1877 година се отправихъ съ доброволцитѣ отъ отряда на Князь Оболенски въ Черна-Гора, дето още се продължаваше изтрѣбването, и участвувахъ въ партизанския набѣгъ около града Шкодра въ отряда на Черногорския войвода Илия Пламенець. Но наскоро и тамъ настана тишина, — очакваше се обявата на войната съ Европейска Турция. Тогава се отправихъ въ Русия. И минавайки презъ Кишеневъ, гдето се намираше Главната Квартира на Главнокомандувация Дунавската Армия, Великия Князь Николай Николаевич Старши, постъпихъ въ гвардията.

На 11 априлъ сжщата година пристигна Господаръ — Императора Александъръ II и на другия день бѣ издаденъ манифеста за обявяване войната на Турция.

Най-напредъ започнаха военнитѣ действия на Кавказкия фронтъ; азъ се отправихъ тамъ и участъ